20/03/2021

Μητροπολίτης Βεροίας: “Ας στραφούμε προς έμψυχο βίβλο”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 19 Μαρτίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο στην Α΄ Στάση των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Η Ακολουθία τελέστηκε τηρουμένων όλων των προβλεπόμενων περιοριστικών μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας, ενώ μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος» στους 90.2 FM.

Στην Ιερά Ακολουθία έψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας κ. Νικόλαος Χανουμίδης και ο Λαμπαδάριος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας κ.

Βασίλειος Γουδώνης.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφρα-γισμένην σε πνεύματι, ὁ μέ-γας Ἀρχάγγελος ... ἐπεφώνει σοι».

Μαζί μέ τό στάδιο τῶν ἀρετῶν, τό στάδιο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κοστῆς, τό ὁποῖο ἄνοιξε ἡ Ἐκ-κλησία μας γιά ὅλους τούς πιστούς πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες, ἀνοίγει σήμερα καί ἕνα βιβλίο, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά τρέξουμε μέσα στό στάδιο τῶν ἀρετῶν καί νά ἀγω-νισθοῦμε «τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως».

Τό βιβλίο αὐτό δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν Παναγία Παρθένο, τήν ἀνύμφευτη Νύμφη, ἡ ὁποία ὡς «Χριστοῦ βίβλος ἔμ-ψυχος», ὅπως τήν ὀνομάζει ὁ ἱερός ποιητής τοῦ κανόνος τοῦ Ἀκαθί-στου ὕμνου, ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὑμνο-γράφος, ἀνοίγει σήμερα, πρώτη ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν, πρώτη Παρασκευή τῶν Χαιρετισμῶν, γιά νά μᾶς συνοδεύσει στήν πνευμα-τική μας πορεία καί νά μᾶς διδάξει μέ τή ζωή της σέ τί θά πρέπει νά ἀποβλέπει καί ποῦ θά πρέπει νά κατευ-θύνεται ὁ ἀγώνας μας, ὥστε νά ἐπιτύχουμε τόν σκοπό ὄχι μόνο τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς περιόδου ἀλλά καί τῆς ζωῆς μας.

Γιατί ὅμως ὀνομάζει τήν ὑπε-ρα-γία Θεοτόκο ὁ ἱερός ὑμνογράφος «Χριστοῦ βίβλον»; Διότι, ἐάν βίβλος εἶναι κάθε ἀντι-κείμενο πού περιέχει σέ γραπτή μορφή τόν λόγο, ἡ ὑπεραγία Θεο-τόκος εἶχε μέσα στήν ὕπαρξή της τόν Χριστό, τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἦταν, ὅπως γράφει ἀλλοῦ ὁ ἴδιος ποιητής, «ὁ τόμος, ἐν ᾧ δα-κτύ-λῳ ἐγέγραπται Πατρός ὁ Λό-γος». Ἦταν αὐτή ὁ τόμος στόν ὁποῖο τό χέρι τοῦ Θεοῦ «ἔγραψε» τόν Λόγο τοῦ Πατρός, καί ὁ τόμος αὐτός δέν ἦταν ἕνα ἀντικείμενο, δέν ἦταν κάτι ἄψυχο, ἀλλά ἦταν ἔμψυχος βίβλος, εἶχε ψυχή καί ζωή.

Μέ ποιόν ὅμως τρόπο εἶχε τόν Χριστό στήν ὕπαρξή της ἡ Παναγία μας;

Τόν εἶχε μέ τρεῖς τρόπους. Εἶχε τόν Χριστό κατ᾽ ἀρχήν στά σπλάγ-χνα της, ὡς Μητέρα του, ὡς Ἐκείνη πού τοῦ δάνεισε τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί τόν γέννησε ἀσπόρως. Τόν εἶχε ἐνοικοῦντα στήν ψυχή της, κατά τήν ὑπόσχεσή του γιά ὅποιον τόν ἀγαπᾶ καί τηρεῖ τούς λόγους του, ὅτι θά ἔρθει μέ τόν Πα-τέρα του «καί μονήν παρ᾽ αὐτῷ ποιήσομεν». Τόν εἶχε ἀκόμη καί γιατί ἡ ζωή της ἦταν ζωή Χριστοῦ, ἦταν ζωή σύμφωνη μέ τίς ἐντολές καί τό θέλημά του, ζωή ἀφιερω-μένη ἀπολύτως στήν ἀγάπη του.

Ἔτσι, εἴτε μελετήσει κανείς τή ζωή τῆς ‘Υπεραγίας Θεότοκου, εἴτε ἐντρυφήσει στά θαύματά της, εἴτε ἀκόμη σταθεῖ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς μορ-φῆς της, ἔχει νά διδαχθεῖ

ἀπό αὐτήν τόν Χριστό, σάν νά διάβαζε ἕνα βιβλίο γιά τόν Χριστό, ἤ μᾶλ-λον σάν νά διάβαζε τό βιβλίο τοῦ Χριστοῦ. Γιατί ἡ ζωή της συγκεφαλαιώνει ὅλες τίς ἀρετές πού ζητᾶ ὁ Χριστός ἀπό ἐμᾶς νά ἀποκτήσουμε μέ τόν προσωπικό μας ἀγώνα καί μέ τή Χάρη του, δηλαδή, τήν ταπείνωση, τήν ὑπακοή, τήν ὑπομονή, τήν πραό-τητα, τήν καθαρότητα, τήν ἀγάπη στόν Θεό καί στούς ἀνθρώπους.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή, ὅταν τήν ἐπισκέφθηκε ὁ ἀρχάγγελος Γα-βριήλ στή Ναζαρέτ γιά νά τῆς μετα-φέρει τό μήνυμα τῆς θείας ἐπιλο-γῆς, μέ τήν ἀπάντησή της, «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου», μέχρι τόν γάμο τῆς Κα-νᾶ καί μέχρι τόν Γολγοθᾶ, ὅπου ἀφήνεται μέ ἐμπιστοσύνη στήν ἐπιμέλεια τοῦ ἠγαπημένου μαθη-τοῦ τοῦ Υἱοῦ της, στήν ὁποία ὁ ἴδιος τήν ἀναθέτει, ἀλλά καί ἀκό-μη καί στήν ἀναστροφή της μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ της μέχρι τή δική της Κοίμηση, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος διακρίνεται γιά τήν τα-πείνωση καί τήν ὑπακοή της, χω-ρίς οὔτε στιγμή νά ὑψηλοφρονεῖ, ἐπειδή «ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι» αὐτήν «πᾶσαι αἱ γενεαί».

Καί ἀπό τή δύσκολη ὥρα κατά τήν ὁποία ἐναγωνίως ψάχνει μέ τόν Ἰωσήφ «τόπον ἐν τῷ καταλύματι» στή Βηθλεέμ, γιά νά φέρει στόν κόσμο τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή του, μέχρι τή φυγή στήν Αἴγυπτο καί τή Σταύρωση τοῦ Υἱοῦ της, ἡ Παναγία μας βιώνει μέ ἀπέραντη ὑπομονή τήν προφητεία τοῦ πρε-σβύτου Συμεών κατά τήν ἡμέρα τῆς Ὑπα-παντῆς, «σοῦ δέ τήν ψυ-χήν διελεύσεται ρομφαία».

Ὅλες αὐτές οἱ ἀρετές ἀποτελοῦν πολύτιμα κοσμήματα στήν καθα-ρω-τά-τη ψυχή τῆς Ὑπεραγίας Θεο-τόκου καί συνδέονται ἁρμο-νικά μέ τήν ἀπόλυτη ἀγάπη της πρός τόν Θεό, πού «ἐπέβλεψε ἐπί τήν ταπεί-νωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ», καί ξεχωρίζουν στίς σελίδες τῆς ἐμ-ψύχου βίβλου της, πού μᾶς πα-ρουσιάζει ὁ ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου κάθε Παρασκευή τῆς Με-γάλης Τεσσαρακοστῆς. Ξεχωρίζουν γιά ὅποιον ἀτενίζει μέ σεβασμό καί ἀγάπη τό ἱερό πρόσωπό της καί αἰσθάνεται τή γλυκύτητα τῆς μορ-φῆς της, πού ἀποκαλύπτει καί ἕνα ἄλλο χαρακτηριστικό τῆς Ὑπερα-γίας Θεοτόκου, ἀνάλογο μέ αὐτό τοῦ Υἱοῦ της, πρός τόν ὁποῖο διη-νεκῶς πρεσβεύει: τήν ἀγάπη της πρός τούς ἀνθρώπους καί ἰδιαι-τέρως πρός ἐκείνους πού ζητοῦν τή βοήθειά της.

Ἡ ἀγάπη αὐτή τῆς Παναγίας μας εἶναι ὁλοφάνερη σέ ἐμᾶς, πού ψάλαμε ἀπόψε τούς Χαιρετισμούς της ἐνώπιον τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἱστορικῆς καί θαυματουργοῦ εἰκό-νος τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσης, ἀπό τήν ὁποία ζήτησε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός νά τοῦ θεραπ-εύσει τό χέρι, πού οἱ ἀσεβεῖς εἰκονομάχοι τοῦ εἶχαν κόψει, γιά νά μήν συνεχίσει νά γράφει ὑπέρ τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ Κυρίου, τῆς Θεοτόκου καί τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεώς τους, τή συνοδική ἀναγνώριση τῆς ὁποίας θά ἑορτά-σουμε μεθαύριο, Κυριακή τῆς Ὀρθο-δο-ξίας.

Καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἰσά-κου-σε τό αἴτημά του, καί ἔτσι τό βλέπουμε ἐδῶ, τό τρίτο χέρι στήν εἰκόνα της, ὡς διαρκές τεκμήριο τοῦ θαύματός της στόν πιστό θερά-ποντά της, ἀλλά καί τῶν ἀπείρων θαυμάτων τῆς Παναγίας μας πρός τά εὐσεβῆ τέκνα της, τά ὁποῖα ἐπι-βεβαιώνουν τό ἐγκώμιο τοῦ ὑμνο-γράφου πού τήν χαρακτηρίζει ὡς «Χριστοῦ βίβλον ἔμψυ-χον».

Ἄς στραφοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς πρός τήν ἔμψυχο αὐτή βίβλο, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, καί ἄς τήν παρακαλέσουμε νά μᾶς ὁδηγεῖ στόν δρόμο τῆς νηστείας, νά μᾶς ἐνισχύει στόν ἀγώνα τῆς μετα-νοίας, νά μᾶς καθοδηγεῖ στήν ὁδό τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ της καί νά μᾶς σκέπει καί νά μᾶς προστατεύει ἀπό παντός κακοῦ, γιά νά τήν ὑμνοῦμε καί νά τήν δοξολογοῦμε, μαζί μέ τόν ἱερό ὑμνογράφο καί τόν ποιητή τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, ἀλλά καί τόν μεγάλο ὑμνητή καί λάτρη της, τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό, ὡς «Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον» καί σωτηρία πάντων τῶν χριστιανῶν.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ